

20 Νοεμβρίου 2013

Καθήκον ή αγάπη;

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φαίνεται πως η ρουτίνα και η πεζότητα στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων γίνονται ο θάνατος της χαράς και της έμπνευσης. Κάτι τέτοιο παρατηρείται και στην πνευματική ζωή, κυρίως αν αυτή περιορίζεται στην τήρηση των «θρησκευτικών καθηκόντων» και όχι στη δημιουργία και ανάπτυξη της σχέσης με το Θεό.

Μελετώντας κανείς τη ζωή των παλαιότερων αγίων, αλλά και βλέποντας αυτή των συγχρόνων, θα διαπιστώσει ότι όλοι διακατέχονται από ένα ζήλο και πόθο να ζήσουν αγαπητικά το Θεό. Αυτό πηγάζει από το φιλότιμο που είχαν να ανταποκριθούν στην αγάπη Του, εφόσον και ο ίδιος αγαπά και αγαπιέται, κατά τον Αγ. Μάξιμο Ομολογητή, όπως καταγράφεται στη Φιλοκαλία: **«Τό θεῖον οἱ θεολόγοι, ποτέ μεν έρωτα, ποτέ δε αγάπην, ποτέ δε εραστόν και αγαπητόν καλοῦσιν. Ὅθεν, ὡς μέν έρωτος ὑπάρχων καί αγάπη, κινεῖται ὡς δε εραστόν καί αγαπητόν, κινεῖ πρός έαυτόν πάντα τά έρωτος καί αγάπης δεκτικά»**. Δηλαδή: Ο Θεός ονομάζεται από τους θεολόγους έρωτας και αγάπη. Ως έρωτας και αγάπη κινείται προς τον άνθρωπο, ως ερωμένος και αγαπητός ελκύει την αγάπη αυτών που μπορούν να ερωτευτούν και να αγαπήσουν.

Άλλωστε η Τριαδικότητα του Θεού μας έχει άμεση σχέση με την αγάπη Του. «Ὁ Θεός αγάπη ἔστι», επειδή είναι Τριαδικός. Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος θα πει: **«Ὁ Χριστός ανατρέπει τις καθιερωμένες μορφές εξουσίας, σοφίας, δόξης, ευσεβείας, επιτυχίας, τις παραδοσιακές αρχές και αξίες, και αποκαλύπτει ότι το ζωτικό κέντρο του παντός είναι η αγάπη. Ο Πατήρ είναι η αγάπη. Ο Υιός είναι η ενσαρκωμένη αγάπη ἡ το Πνεύμα είναι η ανεξάντλητη δυναμική της αγάπης.**

Αυτή η αγάπη δεν είναι μια αόριστη 'αρχή'. Είναι 'κοινωνία' τριών προσώπων. Είναι η υπέρτατη Ὑπαρξη, η Αγία Τριάδα. Ο Θεός είναι αγάπη, επειδή είναι Τριάδα αιώνια, κοινωνία ζωντανών, ισότιμων, διακεκριμένων προσώπων. Αυτή την κοινωνία αγάπης αποκαλύπτει στον κόσμο ο Υιός. Σ' αυτήν είναι όχι μόνο ο Καλός, αλλά και η οδός».

Όταν οι Πατέρες χρησιμοποιούν την ανθρώπινη εμπειρία για να μιλήσουν για το πώς ζει ο Τριαδικός Θεός και πώς αγαπά τον άνθρωπο, το κάνουν για να κατανοήσουμε το μυστήριο και να εκφραστούν τα ανέκφραστα. Έτσι, ο άγιος Ιωάννης στην Κλίμακά του θα πει ότι πρέπει να αγαπούμε το Θεό όπως ένας «μανικός εραστής» την ερωμένη του, αφού και Εκείνος μας αγάπησε μέχρι θανάτου. Αλήθεια, πώς ένας ανέραστος μπορεί να κατανοήσει τα λεγόμενα; Πώς ένας που ποτέ του δεν ερωτεύτηκε και πάντα ήταν κλεισμένος στο εγώ του, μπορεί να ερωτευτεί το Θεό;

Το καθήκον δημιουργεί στην εκτέλεσή του ικανοποίηση και αυτάρκεια. Η αγάπη ζωντανεύει την ευτυχία και τη χαρά στην καρδιά. Αν αυτό φαίνεται στις

ανθρώπινες σχέσεις, σίγουρα το ίδιο φαίνεται και στη σχέση μας με το Θεό. Το πρώτο αναπόφευκτα κάποια στιγμή θα φέρει κόπωση. Το δεύτερο, ως πορεία, έχει μια συνεχή ανακάλυψη του άλλου, ένα ενδιαφέρον μαγικό και μια απίθανη έμπνευση. Αυτό δηλαδή που βίωναν οι άγιοι, ως οι «εραστές του Θεού».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com